

PEYGAMBERİMİZİN ŞAKALARI

Peygamber Efendimiz, Allah'ın elçisi olması dolayısıyla ciddi, vakarlı, ağırbaşlı, heybetli bir insandı. Bu hali zaten normaldi. Çünkü taşıdığı görev, üstlendiği vazife bunun gereği idi. Ancak her haliyle o da bir insandı. Hem de çok cana yakın... Herkes gibi Peygamberimiz de şaka yapar, lâtifeli konuşur, ama hiçbir zaman yalan söylemezdi. Çünkü şaka yollu da olsa, yalan yalandır.

Ebû Hüreyre'nin rivayetine göre Peygamberimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Kul şaka ile de olsa yalanı, doğru bile olsa lüzumsuz tartışmayı bırakmadıkça tam inanmış bir mü'min olamaz."

Peygamber Efendimiz bir yandan yeri geldikçe şaka yaparken, diğer yandan da Sahabîlerin yersiz şaka yapmamaları konusunda uyarıda bulunurlardı.

"Arkadaşlarınla ağız kavgası yapma, bir söz verip de tutmamazlık etme."

Etrafındakiler sordular:

"Yâ Resulallah, siz de şaka yapıyorsunuz."

Çelişkili gibi görünen bu durumu Peygamberimiz şöyle cevapladı:

"Evet, ben de şaka yaparım, fakat şaka yaparken bile sadece hakikati söylerim."

Bunun yanında, Peygamberimiz insanlarla alay etmez, hafife almaz, dalga geçmez, küçük düşürmez, mahcup etmez, zor durumda bırakmaz, "işletme" gibi olumsuz tavırları hoş karşılamazdı.

Peygamberimizin yaptığı şakalar yerli yerinde ve mesaj doluydu. Lüzumsuz ve yersiz değildi. Daha çok gönül alıcı ve sevindirici şakalar yapardı. Çocuklarla, hanımlarıyla, yaşlı ve kimsesiz kişilerle şakalaşması bu türdendi.

Peygamberimiz çocukları çok severdi. Onlarla ilgilenir, sevindirirdi. Çocuklar Peygamberimizden hiç kaçmazlar, nerede görseler hemen yanına gelirler, çevresini sararlardı.

Enes bin Mâlik anlatıyor:

"Peygamber Efendimiz insanların en güzel ahlâklısı idi. Benim Ebû Umeyr adında küçük bir kardeşim vardı. Peygamber Efendimiz bizim eve gelerek onu gördüğünde, 'Ebû Umeyr'i üzgün görüyorum, sebebi nedir?' 'Babam, 'Yâ Resulallah, oynadığı nugayr kuşu öldü' dedi.

(Nugayr, serçeye benzeyen kırmızı gagalı bir kuştur.)

"Bundan sonra Peygamber Efendimiz, Ebû Umeyr'i ne zaman görse;

"Ebû Umeyr ne oldu senin nugayr?' diye takılırdı."

Hazret-i Enes'in kendisi de Peygamberimizin hizmetine on yaşlarında iken girmişti. Bir defasında Efendimiz kendisine:

"Ey iki kulaklı adam" diye takılmıştı

Peygamberimiz kimsesiz, fakir, yoksul, herkesin yüz vermediği, ilgilenmediği insanlarla küçük şakalar yapar, kalplerini kazanırdı.

Enes bin Mâlik anlatıyor:

"Bir gün adamın biri Peygamber Efendimizin huzuruna geldi ve kendisinden bir binek hayvanı istedi.

"Peygamberimiz ona, 'Peki, sana bir dişi deve yavrusu vereyim mi?' diye takıldı.

"Adamcağız, 'Yâ Resulallah, ben sizden bir binek istiyorum, dişi deve yavrusunu ne yapayım?'"

"Peygamber Efendimiz gülererek:

"Bütün develer dişi deve yavrusu değil midir?' buyurdu."

Peygamberimizin dadısı ve Zeyd bin Hârise'nin hanımı Ümmü Eymen, bir gün Peygamber Efendimize gelir ve onu evine davet eder:

"Yâ Resulallah, beyim sizi davet ediyor."

"O da kim, hani şu gözlerinde beyazlık olan adam mı?"

"Beyimin gözlerinde beyazlık yok yâ Resulallah!"

"Evet, gözlerinde beyazlık var."

"Vallahi yok yâ Resulallah."

"Hiçbir insan yoktur ki, gözlerinde beyazlık bulunmasın."

Peygamberimizin buna benzer bir latifesini Hasan-ı Basrî rivayet ediyor:

Bir gün yaşlı bir kadın Peygamberimize gelerek:

"Yâ Resulallah! Cennete girmem için bana dua eder misiniz?" dedi.

Peygamber Efendimiz:

"Yaşlı kadınlar Cennete giremez" diye ona takıldı.

Bunun üzerine kadın ağlayarak oradan ayrıldı.

Peygamber Efendimiz, Sahabîlere:

"Gidin ona söyleyin, 'Sen Cennete yaşlı olarak giremezsin.' Cenab-ı Hak, 'Biz onları yepyeni bir yaratılışla yarattık da, eşlerine sevgi ile düşkün hep aynı yaşta genç kızlar yaptık' buyurmuyor mu?" (Vakıa Sûresi, 36.)

Peygamberimizin bir başka latifesini de Enes bin Mâlik'ten dinleyelim

"Çöl halkından Zahir adında bir adam vardı. Zahir Peygamberimize her gelişinde kendi yetiştirdiği ürünlerden hediyeler getirirdi. Şehirden çöle döneceği zaman da, Peygamber Efendimiz ihtiyacı olan şeylerle onun heybesini doldururdu. Gelen hediyelere bu şekilde karşılık verdikten sonra da şöyle buyururdu:

"Zahir bizim çölümüz, biz de onun şehriyiz."

"Peygamberimiz Zahir'i çok severdi. Halbuki Zahir hiç de güzel değildi. Fizikî olarak son derece çirkin bir adamdı.

"Bir gün pazarda çölden getirdiği malları satmaya çalıştığı bir sırada Peygamber Efendimiz gitti, sessizce yaklaştı, Zahir'i arkasından kucakladı ve elleriyle gözlerini kapadı.

"Zahir tutanın kim olduğunu göremiyordu. Tutan kimse bıraksın' diye çabalamaya başladı. Bu arada göz ucuyla arkasından tutanın Efendimiz olduğunu anlayınca sırtını Peygamberimizin göğsüne iyice dayamaya başladı.

"Zahir'in bu neşeli hareketinden hoşlanan Peygamber Efendimiz yüksek sesle:

"Bu köleyi satıyorum, var mı alan?" diye seslenmeye başladı.

"Zahir boynu bükük, mahzun bir halde:

"Yâ Resulallah, benim gibi değersiz bir köleye vallahi kuruş veren olmaz' deyince Peygamber Efendimiz: "Hayır, yâ Zahir, sen Allah katında hiç de değersiz değilsin' buyurdu."

Avf bin Mâlik anlatıyor:

"Tebuk savaşında Peygamberimizin huzuruna gittim. Deriden yapılmış bir çadırın yanındaydı. Kapıdan selâm verdim. Selâmımı aldı ve bana:

"Buyur, gir' dedi.

"Bütün vücudumla mı gireyim?' dedim.

"Bütününle gir' dedi ve girdim.

"Çadır küçük olduğu için Avf şakayla, 'Bütün vücudumla mı gireyim?' demişti."

Böylece Peygamberimiz şakaya şakayla karşılık vermişti